

to, že zde běží o nesouhlas vlastníka budovy, nýbrž naopak ze spisů je vidno, že obecní úřadovna ve S. byla již začátkem června 1929 označena předepsaným způsobem. Nař. výrok byl dále řízen jednak 3 členům obecního zastupitelstva jako st-lům, jednak obecní radě ve S. a nikoli vlastníku dotčeného domu, a ani stížnost netvrdí, že by se tento proti řečenému výroku bránil. Za tohoto stavu spisů, z něhož právem vycházel i žal. úřad, a při slovném znění napadeného výroku I. stolice, nelze v tomto výroku spatřovati přímý příkaz, aby obec na cizí soukromý dům bez přivolení vlastníka dala nápisy. Vždyť stížnost sama uvádí, že pro případ umístění obecního úřadu v cizí budově může podle cit. předpisu čl. 82 jaz. nař. — předpokládajíc jeho shodu se zákonem — býti obci uložena jen povinnost, aby snad ustanoveními smluvní povahy sama zařídila provedení takového příkazu. Stížnost sama nedovojuje, že a proč výroku, o nějž jde, nelze rozuměti takovýmto způsobem s právem vlastnickým podle o. z. o. slučitelným.

Pokud jde o souhlas cit. předpisu čl. 82 odst. 1 jaz. nař. se zákonem jazykovým, vyslovil již nss nálesem Boh. A 8073/29, opíraje se o usnesení odb. plena Boh. A CCCXLV/28, že ustanovení čl. 82 odst. 1 věty 2 vl. nař. č. 17/26, podle něhož budova, v níž se nalézá obecní úřad, má býti označena (též) jazykem čsl., kryto jest odst. 3 § 3 jaz. zák. Při tomto názoru trvá nss i v tomto případě. Ustanovení cit. čl. 82 odst. 1 věty 2 jaz. nař. nelze tedy upříti platnost, již nss zkoumá z povinnosti úřední.

Jestliže tedy potíraný výrok úřadu I. stolice, potvrzený úřadem žal., jak shora dovoděno, nevyslovuje příkazu znamenajícího přímý nezákonný zásah do cizího práva vlastnického, nýbrž obsahuje uložení povinnosti, jež sama stížnost výslovně uznává na základě cit. předpisu přípustným, nelze stížnosti dáti za pravdu, že dotčené rozhodnutí jest nezákonným.

Za tohoto stavu pak netřeba se dále obíratí námitkami, které vesměs mají dokázati, že zákon jazykový a následkem toho ani jaz. nař. co do jazykové úpravy nápisů budovy, v níž se nalézá obecní úřad, neomezují vlastnického práva podle o. z. o.

### Č. 9918.

**Řízení před nss-em. — Bytová péče:** Výrok min. prací, kterým se stanoví nájemné z bytů ve státním domě, postaveném pomocí losové akce podle zák. č. 58/24, není »rozhodnutím« ve smyslu § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 25. května 1932 č. 4409.)

**V ě c:** Svépomocné bytové družstvo důstojníků, zaps. společenstvo s r. o. v Košicích proti ministerstvu veřejných prací o úpravu nájemného.

**V ý r o k:** Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

**D ů v o d y:** Výnosem z 29. února 1924 prohlásilo min. prací, že je ochotno postavit v Košicích pro členy stěžujícího si družstva — státní, resp. vojenské zaměstnance — státní obytné domy nákladem, v jaké



výši budou koupeny u min. státní stavební losy. Na to byla zahájena a provedena akce losová ve smyslu zák. ze 7. března 1924 č. 58 Sb., z jejíhož výnosu bylo státem vystaveno v Košicích 12 obytných domů.

Župní úřad v Košicích stanovil pak roční činži v domech těch 1.8% celkového stav. nákladu. Proti tomuto opatření podalo družstvo dne 20. prosince 1926 odpor k min. prací namítajíc, že členové družstva převzali břemena v důvěře, že činže v domech těch nebude převyšovati procento celkového stav. nákladu, ve výnosu min. prací z 26. června 1923 uvedené, totiž, že roční celková činže pro každý dům činiti bude 1.45% redukovaného stav. nákladu, zejména, když výnos ten tehdy jediné platný tvořil podklad celé losové akce členů družstva. Žádalo proto družstvo, aby min. uznalo onu výši nájemného 1.45%, na podkladě které celá akce byla provedena.

Nař. výnosem zamítlo min. prací tento protest družstva. Ve výnosu uvedeno, že cenové poměry v roce 1926 byly příznivější než v roce 1923 a tedy stav. náklad poněkud menší; aby pak byla zachována jednotnost činže z bytů stejně hodnotných, bylo třeba, procento zúročení stavebních nákladů poněkud zvýšiti. Současně uloženo výnosem tím zemskému úřadu v Bratislavě, aby předložil nový odůvodněný návrh čistých ročních činží.

Stížnost na výnos tu podanou shledal nss nepřipustnou, a to veden těmito úvahami:

Podle platného řádu právního posuzují se akty hospodářské správy také, když jde o hospodářskou správu korporací veř. práva, a když akty takové vycházejí od orgánů správy veřejné, v zásadě stejně, jako obdobné akty soukromých osob. Mají-li akty takové povahu jednání soukromoprávních, jest je posuzovati podle předpisů práva soukromého potud, pokud nebyly zvláštní výslovnou normou zákonnou z působnosti norem soukromoprávních zcela neb v některých relacích vyňaty.

Pronájem bytů v domech státu patřících je mimo veškeru pochybnost svojí podstatou aktem hospodářské správy a nemůže okolnost, že byty ty zadává a činže z nich určuje některý orgán správy státní, byť i jinak mocí rozhodovací nadaný, sama o sobě propůjčiti aktu správy hospodářské povahy rozhodnutí neb opatření, jaké má na mysli § 2 zák. o ss. Není pak normy, která by akty státní správy při pronájmu bytů v domech, patřících státu a stanovení činže za ně kvalifikovala jako rozhodnutí neb opatření ve smyslu právě uvedeném.

V daném případě je nesporno, že domy, o které jde, jsou ve vlastnictví státu. Pak ovšem výroky o pronájmu bytů v domech těch a o výši činže za ně, třeba vycházející od orgánu správy státní, jinak mocí rozhodovací nadaného nejsou rozhodnutími neb opatřeními ve smyslu § 2 zák. o ss. Jsou to pouhé akty hospodářské správy, jsou to výroky, učiněné orgánem správy státní jménem státu jako majitele domů, tedy jako strany, vůči druhé straně — nájemníku. Poněvadž pak nss je povolán meritorně rozhodovati jen o stížnostech podaných na rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, nař. výnos však takovým rozhodnutím či opatřením není, musela býti stížnost podle §§ 2 a 21 1. odst. zák. o ss pro nepřipustnost odmítnuta.